

Kedves Józsi,

mind a kéziratból láthatja, huzásainak tuénymó részét elfogadtam, sőt néhány helyen, ahol a megmaradt rész a huzás után számomra értelmét veszítette, még többet huztam mint maga. Most néhány szót azokról a helyekről, amelyek egyelőre köztünk vitásaknak látszanak.

Mindenekelőtt köszönöm, hogy a "békés belenövés" veszélyére figyelmeztetett. Ezt a helyet ennek megfelelően átírtam, persze tudatában annak, hogy egy Richelieu-Rudas-módszer mellett nincs az a tiz sor, amely ne tartalmazhatná egy halálos ítélet megindoklását.

Mint láthatja, elfogadtam a Horváth-Márton-idézet körüli részek kihagyását. Ennek a résznek előtérbe állítása, mint maga azt biztosan rögtön látta, szoros összefüggésben volt beszélgetésünknek azzal a részével, amely az én részvételemre az irodalmi életben vonatkozott. Mivel itt semmiképpen sem változtattam meg álláspontomat, e kitörölt részek helyébe a második fejezet végére /5. oldal/ néhány sort szurtam bele, amely ugyanezt az álláspontot diszkrétebben fejezi ki.

A kihuzott részek közül visszaállítottam a következőket: a szovjetirodalomra vonatkozó részben először azt a passzust, hogy régi cikkeim nem a szovjetirodalom egésze, hanem a kapitalista maradványok ellen irányultak, másodsor azt, amelyben megállapítom, hogy már a vita előtt kifejezetten beszéltem a szovjetirodalom magasabbrendűségéről. Ezeknek benmaradása mulhatatlan előfeltétele annak, hogy ez az önkritika az enyém legyen és ne egy Molnár Miklós-stilusu.

Az utolsó szakaszban a kihagyott mondat helyébe egy ujonnan stilizáltat tettem, amelyben kiemeltem, hogy véletlen objektuma vagyok a nyugati imperialisták "védelmének". Ennek benmaradását is mulhatatlanul szükségesnek tartom.

Végül szükségesnek tartom, hogy az önkritikában legalább egy helyen jelezve legyen, hogy a vitában kimondott összes rágalommal, ostobaságokkal stb. nem tartom magamat kötelezve egyetérteni. Ezt már megtettem Rudasnak válaszolva. Azóta Devecsery, Gimes, Gergely Sándor stb. ontották a Rudasiádákat; a vitában felmerült nem egy elméletileg helytelen dolog /Horváth Márton a naturalizmusról/. Én e cikkben fenntartás nélkül szolidarizálok magamat a maga cikkének perspektívájával, de kell, hogy egy legalább célzásszerű fenntartással éljek a vita egészét illetőleg.

Meg vagyok róla győződve, hogy a nyilatkozat ilyen hangja éppen őszinteségénél fogva a pártnak hasznosabb, mint egy Molnár Miklósiáda.

Hier steh ich, ich kann nicht anders, mondotta a fiatal még forradalmár Luther.

Meleg üdvözléttel

MTA FIL. INT.
Lukács Arch.